

Arrest

nr. 213 204 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. TSHIMPANGILA LUFULUABO
Boulevard Saint-Michel 11
1040 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de terugdrijving van 21 november 2018 en van de intrekking van een visum van dezelfde datum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. TSHIMPANGILA LUFULUABO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren te Kinshasa op [...]1959.

Verzoekster werd door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 22 december 2017 tot 22 december 2019 voor een duur van 90 dagen.

Op 21 november 2018 heeft verzoekster zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Addis Abeba.

Op 21 november 2018 nam de grenscontroleambtenaar en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Terugdrijving

Op ...21/11/2018..... om ...15u40..... uur, aan de grensdoorlaatpost,

Werd door ondergetekende, V.D.,

HINP.....

de heer / mevrouw :

naam M. voornaam E. M.

geboren op [...]1959 te KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Dem Rep Congo nummer [...]

afgegeven te M. op : 15/11/2017

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade te Kinshasa

geldig van 22.12.2017 tot 22.12.2019

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Addis Ababa Bole met ET724, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

[...]

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene stelt in haar 1ste verklaring naar België te reizen voor toeristische doeleinden en zal dan van hieruit via Amsterdam naar Las Vegas reizen. Betrokkene verandert meteen haar verklaring en zegt vandaag meteen door te reizen naar haar dochter in Nederland. Dan zou ze van 23/11 tot 14/12 in Las Vegas verblijven en nadien haar dochter terug vervoegen in Nederland. Betrokkene is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken bezienswaardigheden,...). Met betrekking tot de reis naar Las Vegas kan betrokkene bovendien ook geen enkel overtuigingsstuk voorleggen (geen vliegtuigticket/hotelreservatie). Betrokkene toont een reservatie van Flixbuys waaruit blijkt dat ze vandaag meteen zou doorreizen naar Amsterdam. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van een uitnodiging van haar dochter. Betrokkene beschikt over een visum uitgereikt door de Belgische Ambassade te Kinshasa. De visumcode stelt duidelijk dat het hoofdreisdoel zich dient te voltrekken in het land die het visum heeft uitgereikt. Uit de verklaringen van betrokkene en het vervoersbewijs blijkt duidelijk dat betrokkene haar hoofdverblijf zich in Nederland, meer bepaald Amsterdam zal afspelen.

Reden van de beslissing:

Opmerkingen:

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Intrekking van een visum

Mevrouw, Meneer M., E. M.

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

X Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

X uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 19.12.2017.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene stelt in haar 1ste verklaring naar België te reizen voor toeristische doeleinden en zal dan van hieruit via Amsterdam naar Las Vegas reizen. Betrokkene verandert meteen haar verklaring en zegt vandaag meteen door te reizen naar haar dochter in Nederland. Dan zou ze van 23/11 tot 14/12 in Las Vegas verblijven en nadien haar dochter terug vervoegen in Nederland. Betrokkene is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken bezienswaardigheden,...). Met betrekking tot de reis naar Las Vegas kan betrokkene bovendien ook geen enkel overtuigingsstuk voorleggen (geen vliegtuigticket/hotelreservatie). Betrokkene toont een reservatie van Flixbuys waaruit blijkt dat ze vandaag meteen zou doorreizen naar Amsterdam. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van een uitnodiging van haar dochter. Betrokkene beschikt over een visum uitgereikt door de Belgische Ambassade te Kinshasa. De visumcode stelt duidelijk dat het hoofdreisdoel zich dient te voltrekken in het land die het visum heeft uitgereikt. Uit de verklaringen van betrokkene en het vervoersbewijs blijkt duidelijk dat betrokkene haar hoofdverblijf zich in Nederland, meer bepaald Amsterdam zal afspelen."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 14, 21, 24 en 34 van de Visumcode, van artikel 5 van de Schengengrenscore, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Zij licht dit middel toe als volgt:

*« Attendu que la requérante fait valoir que la décision expose en terme de motivation ce qui suit :
«N'est pas en possession des documents prouvant l'objet et les conditions du séjour envisagé»*

Alors que:

S'agissant de l'objet de son séjour ;

Attendu que si la requérante s'est permise de fouler le sol belge, c'est parce que le poste diplomatique belge oeuvrant en RD Congo a décidé après analyse du dossier qu'elle remplissait les conditions en vue de l'obtention d'un visa;

Qu'en effet, elle a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Elle a fourni tous les documents qui étayent sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visas;

Elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents ;

Elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement ;

Elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter le territoire, le centre de ses intérêts tant affectif que social et professionnel se trouvant au Congo depuis 35 ans, où elle tient son commerce.

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ;

Qu'en l'espèce, l'Ambassade de la Belgique au Congo a délivré un visa valable pour deux ans avec entrées multiples ;

Que dans la pratique de cette ambassade, ce type de visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du

risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à, sa volonté de quitter le territoire des États "membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait jamais été délivré ;

Que d'agissant de la destination principale de son voyage ;

Attendu que le visa de la requérante a été obtenu dans le but de faciliter ses voyages dans le cadre de ses affaires ;

Que l'objet de ses voyages a toujours eu pour base, ses relations d'affaires même si subsidiairement elle peut rendre visite à sa famille, à ses enfants ;

Que la partie adverse sans citer la disposition légale qui appuie sa motivation, reproche à la requérante de n'avoir pas pour destination principale la Belgique et que par conséquent l'objet et les conditions de son séjour ne sont pas justifiés, ce qui implique une annulation de son visa ;

Que son raisonnement découle de l'article 5 du code des Visas ainsi libellé :

« 1. L'État membre compétent pour examiner une demande de visa uniforme et se prononcer sur celle-ci est:

a) l'État membre dont le territoire constitue la destination unique du ou des voyages;

b) si le voyage comporte plusieurs destinations, l'État membre dont le territoire constitue la destination principale du ou des voyages en termes de durée ou d'objet du séjour; ou... »

Qu'il résulte du point b de l'article 5 sus évoqué, que la destination principale s'évalue non seulement en termes de durée mais aussi de l'objet du Voyage ; Qu'ainsi, si la durée du séjour se passerait en grande partie aux Etats Unis, l'objet principal de son voyage demeure ses achats commerciaux en Belgique, ainsi que la volonté de renouer avec son ancien fournisseur, en l'espèce Colruyt.

Qu'au regard de ce qui précède, la motivation de la partie adverse n'est pas adéquate et viole ainsi les dispositions relatives à la motivation formelle des actes administratifs de 1991.

Que de surcroît, l'article 34,4/2 du code des visas sur lequel elle base sa motivation n'existe pas dans la législation sus évoquée, ce qui rend par conséquent la décision incompréhensible au regard de sa motivation;

Que la requérante se demande si la partie adverse ne voulait pas faire allusion à l'article 34/2 et ou 4;

Que le premier ne peut être invoquée en l'espèce, la partie adverse n'ayant pas démontré en quoi les conditions de délivrance de visa ne sont plus remplies ;

Qu'en effet, la requérante a expliqué aux agents portuaires avec des preuves de recherche comparative de billet de la Belgique vers les USA et de la Hollande vers les USA, pourquoi elle se rendait directement en Hollande après son arrivée en Belgique ;

Qu'elle aurait trouvé un billet au même prix au départ de la Belgique, elle ne se serait pas rendue en Hollande où elle ne maîtrise même pas la langue parlée ;

Que l'objet principal de son Voyage demeure en Belgique ;

Que l'article 34/4 quant à lui rappelle que « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa ».

Qu'alors que la requérante n'a même pas été dans l'incapacité de produire les justificatifs demandés, elle a vu son visa lui être automatiquement retiré, telle que l'atteste la décision lui notifiée.

Que la requérante ne sait donc pas, et avec raison sur quelle disposition du Code Visas se base la décision de la partie adverse;

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 34 du Code visas. S'agissant de son voyage vers Las Vegas;

Attendu que la partie adverse n'attache aucune conviction à la déclaration de la requérante sur ledit voyage au motif qu'elle n'avait pas en sa possession un billet d'avion vers Las Vegas;

Que la requérante leur a expliqué que n'étant pas très à l'aise avec des paiements en ligne, sa fille a toujours procédé à ses divers achats en ligne; comme d'ailleurs le billet Flexibus Bruxelles -Amsterdam qu'elle détenait;

Qu'ainsi, elle devait d'abord, arriver en Hollande ayant que sa fille ne procède à l'achat du billet vers Las Vegas;

Qu'elle a en plus démontré des captures d'écrans sur son téléphone, de recherches faites par sa fille en vue de comparer les billets au départ de la Belgique et de la Hollande;

Que toutes ces explications ont été vaines, la partie adverse s'en tenant à ses suspicions sur l'immigration clandestine et n'accordant aucune importance au profil de la requérante .

Qu'on lui exige en plus une réservation d'hôtel alors qu'elle dit aller chez sa fille biologique en Hollande ensuite son fils biologique;

Que pour rappel, dans la culture congolaise voire africaine, on n'a pas besoin d'une invitation ni de réserver un hôtel alors que l'on se rend chez un membre de famille proche, et de surcroît chez son propre enfant; Qu'une telle exigence ne se justifie pas;

Que suivant la même logique, l'invitation de sa fille n'est pas non plus justifiée; Qu'en effet, il sied de rappeler que l'objet du voyage de la requérante a toujours été commercial, et cela ne l'interdit pas de rendre visite à ses proches vivant dans l'espace Schengen ou ailleurs.

Que la partie adverse, lors de l'échange oral ne comprenait pas pourquoi la requérante devrait passer par la Hollande à son retour des Etats Unis;

Que pourtant, il est connu de tous que lorsqu'on prend un vol aller - retour, le lieu du départ deviendra celui d'arrivée au moment du retour;

Qu'en optant pour ce trajet, la requérante évitait de payer plus et ne comprends pas pourquoi elle devrait abandonner son billet vers la Hollande et prendre un autre avec pour destination, la Belgique. Alors qu'elle a la possibilité de revenir à vil prix d'Amsterdam en Belgique.

Attendu que la requérante a rempli les conditions pour séjourner en Belgique et dans les territoires Schengen, et a ainsi obtenu son visa;

Qu'elle ne comprend pas pour quelle raison 1 accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la partie requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire.

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée.

Qu'en outre, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse où 31 existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur (...). Que la décision n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b), alors qu'il semblerait que c'est ce qu'entendait l'administration ».

Qu'il ne peut être considéré que la requérante n'a pas fourni de justification pour son séjour, comme cela est prévu comme motif de refus par 1 article 32 du Code visa, puisqu'elle en a exposé le but et l'objet, lequel s'ils n'ont pas été produit, le visa ne lui aurait pas été accordé.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse 'de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce. Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste. Que la question qui occupe l'administration tient plutôt de doute et de suspicions à l'égard de la requérante, ce qui est prévu par une autre disposition légale comme cela a été rappelé supra. Dès lors, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et la décision souffre d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour. »

Qu'il ressort de la décision querellée qu'elle ne se limite qu'à indiquer une motivation qui est étrangère et qui ne répond pas aux prescrits légaux ;

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait d'un visa et elle a présenté tous les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs de même que différents prescrits légaux du Code Visas précité.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Que dans un cas similaire le conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querellée (CCE, arrêt na 161 882 du 11 février 2016). »

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Verzoekster meent voldaan te hebben aan de vereisten van artikel 14 van de Visumcode, ze heeft reeds het doel van haar reis opgegeven, heeft dienaangaande stukken voorgelegd, heeft voldoende bestaansmiddelen voorgelegd en heeft gegevens voorgelegd die aantonen dat haar sociale en professionele belangen in hoofdzaak in Congo liggen, waar zij reeds 35 jaar haar zaak heeft. De ambassade heeft volgens haar reeds een zorgvuldig onderzoek gedaan en is de criteria van artikel 21, 1 en 4 van de Visumcode reeds nagegaan. Het feit dat ze een visum kon verkrijgen voor twee jaar met meerdere binnenkomsten toont volgens haar aan dat ze niet om het even wie is en kan enkel na het vervullen van de voorwaarden zoals neergelegd in artikel 21.

Artikel 14, 1 van de Visumcode luidt als volgt:

“Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a)documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b)documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c)documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d)informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”

Artikel 21,1 van de Visumcode luidt als volgt:

“1 Bij het onderzoeken van aanvragen voor een eenvormig visum wordt nagegaan of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d), en e), van de Schengengrenscore voldoet en wordt bijzondere aandacht geschonken aan de toetsing van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie of een risico voor de veiligheid van de lidstaten vertegenwoordigt, en met name, of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt.”

Artikel 24,1 van de Visumcode luidt als volgt:

“1 De geldigheidsduur van een visum en de lengte van het toegestane verblijf worden gebaseerd op het onderzoek als bedoeld in artikel 21.”

Artikel 6 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b)[...];

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) *niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;*
e) *niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.*”

De Raad wijst er echter op dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd.

Wat betreft het doel van de reis houdt verzoekster in het verzoekschrift voor dat dit steeds een zakelijk doel heeft gehad en ondergeschikt het bezoeken van haar familie en kinderen.

Verder heeft de gemachtigde ook gewezen op het feit dat haar hoofdbestemming niet België is en dat daarom ook niet voldaan is aan de voorwaarden voor de toegang. Verzoekster wijst erop dat deze redenering voortvloeit uit artikel 5 van de Visumcode, dat ze ook citeert. Verzoekster ontkent dat haar hoofddoel niet in België zou liggen want ze zou wel degelijk haar contacten met Colruyt weer willen aanspreken, en wijst er eveneens op dat wat betreft de duur van haar reis deze reis wel hoofdzakelijk in Las Vegas zal plaatsvinden, maar dat het hoofddoel wel degelijk België zou zijn hetgeen pertinent is voor het bepaalde in artikel 5 van de Visumcode.

Verder meent verzoekster dat de gemachtigde niet kan aantonen dat die voorwaarden voor de afgifte van haar visum niet langer voldaan zijn, nu zij aan de grenspolitie zou uitgelegd hebben aan de hand van een vergelijkend onderzoek tussen de ticketprijs voor een reis tussen België en de VSA of Nederland en de VSA waarom ze direct naar Nederland wou gaan. Daarnaast zou verzoekster niet de gelegenheid gekregen hebben om bewijsstukken voor te leggen. Haar visum zou automatisch ingetrokken geweest zijn. Dit zou een schending van artikel 34 van de Visumcode uitmaken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde geheel terecht heeft vastgesteld in beide bestreden beslissingen dat het doel van de voorgenomen reis niet afdoende is gestaafd. Er kan prima facie in het geheel niet aangenomen worden dat verzoekster daaromtrent coherente verklaringen heeft afgelegd. Voor het eerst in het verzoekschrift wordt voorgehouden als zou het doel van verzoekster zakelijk zijn en als zou het doel hoofdzakelijk in België liggen. Ook al heeft verzoekster prima facie met de gevoegde stukken bij het verzoekschrift aannemelijk gemaakt dat zij zaken doet en dit onder meer met Colruyt, heeft zij hierover met geen woord gerept aan de grenspolitie. Zij heeft daar eerst verklaard op vakantie te komen in België, vervolgens dat ze onmiddellijk de trein zou nemen naar haar dochter in Amsterdam, vervolgens dat ze met de bus naar Amsterdam zou gaan en dat ze naar de VSA zou gaan *“omdat ze er een vriendin heeft verloren”*. Verzoekster verklaarde dat haar dochter een reservatie van een ticket naar Las Vegas in Nederland zou gemaakt hebben. Er staat daarover in het verslag: *“wij geven aan betrokkene de kans om via de gratis WIFI van de luchthaven in contact te treden met haar dochter om ons de bewijzen van de reservatie van het ticket naar Las Vegas aan haar over te maken. Na een tiental minuten komt betrokkene terug en toont ons een foto van een zoekmachine voor tickets. Op de afbeelding staan geen vluchtdata en ook verschillende tussenstops van de vluchten zijn niet leesbaar. Nog wat later toont betrokkene ons een ticket van Flixbus van Brussel-Noord naar Amsterdam. Wij lezen op dit ticket factuurdatum 21/11/2018 (vandaag).”* Hieruit blijkt alvast dat de grenspolitie wel degelijk niet is overgegaan tot een automatische intrekking van het visum conform artikel 34, 4 van de Visumcode en verzoekster de tijd heeft gegeven bewijsstukken voor te leggen. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er sprake is van een vergelijkend onderzoek tussen de ticketprijs voor een reis tussen België en de VSA of Nederland en de VSA. Nog het meest opmerkelijke is dat verzoekster met geen woord heeft gerept over het feit dat zij haar zoon in Las Vegas wou vervoegen voor een huwelijk naar gewoonterecht. Er was sprake van een reis naar Las Vegas omdat ze er een vriendin heeft verloren. De verklaring ter zitting van de raadsman als zou er misschien een misverstand geweest zijn hierover in hoofde van de grenspolitie is niet aannemelijk, des te meer omdat alle overige stukken met betrekking tot dit voorgehouden huwelijk naar gewoonterecht elkaar tegenspreken. In het verzoekschrift en ter zitting heeft de raadsman het over een huwelijk op 1 december, zijnde nu zaterdag. In het schrijven van de voorgehouden zoon, zoals gevoegd bij het verzoekschrift stelt hij te zullen trouwen nu vrijdag, dus 30 november en in het schrijven van de voorgehouden dochter in Nederland staat er dat haar moeder *“tussen 23^e en 25^e naar Las Vegas [zou] gaan om te participeren op de traditionele bruiloft van mijn*

broer...Helaas is ze er nooit aangekomen." Er kan prima facie geen geloof gehecht worden aan het uitermate tegenstrijdig betoog van verzoekster en de voorgelegde stukken en de raadsman aangaande het aanstaande of reeds voorbij zijnde huwelijk. De Raad stelt hierbij prima facie vast dat het reismotief reeds onduidelijk was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, en enkel nog onduidelijker geworden is door het verzoekschrift en de gevoegde stukken.

Bijkomend werpt verweerder ter zitting terecht op dat uit het verslag blijkt dat verzoekster verklaarde langer naar Las Vegas te willen gaan, nl tot 14 december dit jaar, dan de geldigheid van het visum, nl. tot 10 december. Ter zitting hiermee geconfronteerd stelt de raadsman dat een visum voor de Verenigde Staten steeds zes maanden geldig is. Dit is evenwel niet het punt. Er blijkt duidelijk uit de kopie in het dossier dat het visum vervalt op 10 december, zodat het beoogd verblijf tot 14 december volgens haar verklaringen aan de grenspolitie ook om die reden problematisch is.

Verzoekster kan wel gevolgd worden dat in geval zij verklaart bij haar dochter te zullen gaan, het weinig redelijk is hiervoor een uitnodiging te verwachten, de overige motieven kunnen evenwel prima facie de bestreden beslissingen dragen. Wat betreft het zogenaamde verblijf in Las Vegas bij haar biologische zoon blijkt uit wat supra is uiteengezet, dat dit in het geheel niet ter sprake is gekomen bij de grenspolitie nu verzoekster het daar had over een verloren vriendin. Ook kan geenszins prima facie aangenomen worden dat haar hoofddoel van de reis altijd commercieel zou geweest zijn, wederom om wat hierboven reeds is uiteengezet. Er is dan ook prima facie in het geheel geen sprake van machtsmisbruik door de gemachtigde of de grenspolitie. Verweerder werpt eveneens ter zitting terecht op dat nergens uit blijkt dat de heer F.C. haar zoon zou zijn uit Las Vegas. De raadsman legt ter zitting weliswaar een foto voor van een geldige Amerikaanse werkvergunning, maar uit niets blijkt dat deze man de zoon is van verzoekster. De raadsman verwijst tot slot nog naar stukken in het administratief dossier aangaande een aanvraag gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waaruit zou blijken dat de heer F.C. en mevrouw met onbekende naam respectievelijk haar zoon en haar dochter zouden zijn. Nazicht evenwel van die stukken, geeft hieromtrent geen enkele informatie. Nergens wordt de naam van verzoekster vermeld en ook de naam van de voorgehouden zoon wordt geheel anders geschreven.

De schending van de artikelen 14, 21, 24, 32 en 34 van de visumcode, van de artikelen 5 of 6 van de Schengengrenscore, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt prima facie niet. Evenmin kan prima facie een manifeste appreciatiefout aangenomen worden, integendeel.

Het eerste middel is niet ernstig.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast zou er wederom een manifeste appreciatiefout voorliggen.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

« Attendu que l'article 8 de la CEDH prévoit : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée, familiale et de son domicile. ».

Que l'article 8, 2° de la CEDH limite le pouvoir de l'Etat et prévoit ce qui suit : « il ne peut y avoir une ingérence de l'autorité publique dans l'exercice de ce droit pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Ceci signifie qu'une ingérence est seulement justifiée et ne viole pas l'article 8, 1° CEDH si cette ingérence est prévue par la loi et est dans l'intérêt des buts susmentionnés qui est nécessaire dans une société démocratique.

Que la décision entreprise ne remplit pas les conditions de l'article 8, 2° CEDH. Que le droit au respect de la vie privée est fondamental. Une ingérence est seulement autorisée dans les cas prévus par la loi. Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Bekgique, §83) d'une part et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15.12.1980.(C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa

décision, a un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. (CCE 16 décembre 2015, n 158 699).

Que l'article 8 CEDH protège l'individu contre une ingérence arbitraire de l'Etat dans la vie familiale.

Qu'en l'espèce, la requérante est victime de cette ingérence de l'Etat dans sa privée et familiale;

Qu'en effet, la partie adverse limite le droit de la requérante de rendre visite à ses enfants et assister aux événements importants de leur vie;

Que comme l'explique son fils dans son courrier(pièce n°5), la requérante se rend à Las Vegas pour le mariage coutumier de ce dernier;

Que sans sa présence ce mariage ne peut avoir lieu car c'est une cérémonie qui nécessite la présence des responsables des familles des futurs époux, Que son fils a fourni divers documents prouvant qu'il mène une vie normale aux Etats Unis;

Que sa fille qui vit en Hollande a également fait parvenir un courrier expliquant les raisons du passage de sa mère par la Hollande;

Quelle a également joint sa carte d'identité, document pouvant servir à la traçabilité du trajet de la requérante en cas de fuite, comme le sous entend la partie adverse;

Qu'en l'empêchant, par cette détention arbitraire et illégale, de se rendre au mariage de son fils, la partie adverse viole sciemment l'article 8 sous examen; Attendu que votre Conseil a déjà constaté à de nombreuses reprises des violations de l'obligation de motivation et de minutie liée à l'article 8 CEDH, en consacrant due des lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale, il lui appartient d'opérer une analyse aussi rigoureuse que possible des enjeux en présence et de motiver sa décision en en tenant compte:

« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l' espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de quitter le territoire, et que la violation invoquée de 1 article 8 de la CEDH lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n° 112 862). Que cette obligation d'une analyse « aussi rigoureuse que possible » a également été rappelée dans un arrêt de Votre Conseil, (n°133 6S6 du 24 novembre 2014). Qu'au vu des informations dont disposait la partie adverse, force est de constater qu'elle a manqué à son devoir d'analyser de manière « aussi rigoureuse que possible » les enjeux familiaux en présence.

Que la décision ne témoigne pas d'une analyse de la situation familiale de l'intéressé, et des enjeux en présence, alors même que la partie adverse le sait pertinemment bien.

Que la motivation de la décision ne reflète pas une analyse exhaustive et aussi rigoureuse que possible.

Attendu qu'outre la minutie imposée par l'article 8 CEDH, la requérante invoque la violation du principe de minutie au titre de principe de bonne administration.

Que le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles- ci ; que la minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Que la prise en compte de ces éléments et l'analyse minutieuse doit ressortir de la motivation de la décision, à défaut de quoi le destinataire de la décision n'est pas en mesure de comprendre le raisonnement de l'administration. Cette absence d'analyse minutieuse et exhaustive semble confirmée par la nature de la présente décision.

Que dès lors, la décision contrevient à l'article 8 CEDH, pris seul et conjointement aux obligations de motivation et de minutie. »

Qu'en conclusion, la partie requérante estime que les différents éléments exposés en termes de requête permettent de mener au constat d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse au vu d'un examen distinct des différents éléments présentés, à l'absence d'examen global, l'absence de motivation spécifique traduisant « (...) un examen minutieux, non adéquat ne tenant pas compte des spécificités du dossier et donc offrant une motivation inadéquate » ainsi qu'à la violation l'article 8 de la CEDH. »

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde haar zou verhinderen deel te nemen aan belangrijke gebeurtenissen in het leven van haar kinderen, zoals de aanwezigheid op het huwelijk van haar

voorgehouden zoon nu dit huwelijk de aanwezigheid vereist van de belangrijke familieleden van de aanstaande echtgenoten, heeft de Raad supra reeds in detail uitgelegd waarom aan dit voorgehouden huwelijk prima facie geen geloof kan worden gehecht. De Raad volgt evenmin dat er stukken zouden voorgelegd zijn waaruit blijkt dat haar zoon een normaal leven leidt in de Verenigde Staten. Er is prima facie geen element dat afdoende toelaat aan te nemen dat de heer F.C. haar zoon zou zijn. Ook wat betreft de brief van de voorgehouden dochter van verzoekster, moet de Raad vaststellen dat in dat schrijven zelfs niet eens een naam genoemd wordt van die voorgehouden dochter. Bovendien werpt verweerder in de nota terecht op dat verzoekster geen gezins- of privéleven aanhaalt in België, zodat de bestreden beslissingen hier geen nadeel kunnen berokkenen. Indien verzoekster werkelijk een dochter heeft in Nederland of een zoon in de VSA, staat het haar vrij een Nederlands visum of Amerikaans visum aan te vragen teneinde haar gezinsleden te bezoeken als haar hoofddoel is om in Nederland of in Amerika te verblijven.

Er bleek uit het verslag van de grenspolitie eveneens dat zij de zorgvuldigheid hebben gehad verzoekster de bijkomende mogelijkheid te bieden bewijsstukken voor te leggen met betrekking tot een reservering van een vlucht naar Las Vegas die haar dochter zou gehad hebben. Dit gaf evenwel prima facie geen overtuigend resultaat zoals supra reeds uiteengezet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is eveneens niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES